

In de zaak:

RAYMOND ELZ,

ambtenaar bij de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, wonende te Differdange, rue de Soleuvre 169,

Verzoekster,

ten deze domicilie kiezende ten kantore van mr. A. Bonn, bijgestaan door mr. A. Bonn, advocaat te Luxemburg, wonende te Luxemburg, rue de la Côte d'Eich 22,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP
VOOR KOLEN EN STAAL,

Verweerster,

ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de Metz 2, Luxemburg, vertegenwoordigd door R. Baeyens, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde, bijgestaan door mr. C. Cambier, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel,

HET HOF VAN JUSTITIE, TWEEDE KAMER

samengesteld als volgt:

R. Rossi, *President*,
A. M. Donner (*Rechter-Rapporteur*) en Ch. L. Hammes, *Rechters*,
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

A R R E S T

I. OVERZICHT VAN DE FEITEN

Overwegende dat de feiten, die aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

Verzoeker is bij brief van 9 april 1954 voorlopig voor drie maanden en daarna tot 31 december 1955 in dienst genomen als „boekhouder-deskundige” bij de Hoge Autoriteit. Op 31 december 1955 is zijn contract met een jaar verlengd.

Bij de inwerkingtreding van het Personeelsstatuut van de Gemeenschap is door de Voorzitter van de Hoge Autoriteit bij brief van 9 juli 1956 aan verzoeker aangeboden te worden aangesteld als ambtenaar in vaste dienst in de zin van het Statuut, zulks met ingang van 1 juli 1956 en wel in rang 9, bezoldigingstrap 3, van categorie B. Hem werd verzocht zijn antwoord voor 30 september 1956 te geven, bij gebreke waarvan zijn contract met de Hoge Autoriteit zou worden beëindigd op de datum, voorzien voor de afloop daarvan.

Verzoeker heeft bij brief van 2 augustus 1956 aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit medegedeeld, dat naar zijn mening de indeling in rang 9 niet correspondeerde met de functie waarvoor hij was aangenomen en gevraagd om herindeling na herziening van zijn positie. Desondanks heeft hij op 25 september 1956, onder herhaling van zijn bezwaren, het aanbod, dat door de Voorzitter van de Hoge Autoriteit op 9 juli 1956 was gedaan, aangenomen. Bovendien heeft hij op 5 oktober 1956 ten overstaan van de Adjunct-Directeur van de Afdeling Personeels- en Administratieve Zaken een verklaring ondertekend, dat hij het aanbod van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit vervat in de brief van 9 juli 1956 accepteerde; daarbij haalde hij echter de woorden „zonder voorbehoud” door.

Bij brief van 5 mei 1959 aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit heeft verzoeker zijn verzoek tot indeling in een hogere rang herhaald. Daarop geen antwoord ontvangende, heeft hij op 15 juli 1959 het onderhavige beroep ingesteld.

II. CONCLUSIES VAN PARTIJEN

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage:

„1. nietig te verklaren de beschikking van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 9 juli 1956, waarbij aan *verzoeker* het voorstel wordt gedaan, met ingang van 1 juli 1956 als ambtenaar in vaste dienst in de zin van het Personeelsstatuut van de Gemeenschap te worden aangesteld in rang 9, bezoldigingstrap 3, van categorie B, voor zover dit voorstel voorziet in plaatsing in rang 9;

2. nietig te verklaren de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit, welke voortvloeit uit de omstandigheid, dat de Hoge Autoriteit de brieven van *verzoeker* van 2 augustus 1956, 25 september 1956 en 5 mei 1959 onbeantwoord heeft gelaten;

3. Voorts te verstaan, dat de werkzaamheden van „boekhouder-deskundige”, waarvoor *verzoeker* bij de Hoge Autoriteit in dienst is genomen, hem recht geven op plaatsing in categorie B, rang 7, althans in categorie B, rang 8;

bijgevolg te verstaan, dat *verzoeker* is ingedeeld in rang 7, bezoldigingstrap 3, van categorie B, althans in rang 8, bezoldigingstrap 3, van de categorie B met ingang van 1 juli 1956; te verstaan dat hij van 1 juli 1956 recht heeft op de emolumenten en voorrechten, bij deze rang behorende;

de zaak ter verdere behandeling te verwijzen naar de Hoge Autoriteit;

4. subsidiair en voor zover nodig een deskundig onderzoek te bevelen met de opdracht, een oordeel te geven over de vraag, in welke rang de werkzaamheden van de boekhouder-deskundige moeten worden ingedeeld volgens de overzichtstabel van de functies en rangen van het personeel van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, daarbij rekening houdende met de ervaring en de bekwaamheden van *verzoeker*;

te verstaan dat partijen gehouden zijn, te dien einde alle gewenste inlichtingen te verschaffen;

5. De Hoge Autoriteit te veroordelen in de proceskosten, daarin begrepen het honorarium van de advocaat.”

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

„1. te verstaan dat het beroepsrecht is verjaard;

2. subsidiair zich onbevoegd te verklaren kennis te nemen van de conclusies sub 3 en 4 van het verzoekschrift en het beroep niet ontvankelijk te verklaren;

3. uiterst subsidiair, het beroep te verwerpen met alle rechtsgevolgen vandien.”

III. MIDDELEN EN ARGUMENTEN VAN PARTIJEN

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A. Excepties

1. VERVAL VAN HET BEROEPSRECHT

Verweerster voert in de eerste plaats aan, dat het beroep tardief is ingesteld en dat het beroepsrecht is verlopen.

Het beroep richt zich primair tegen een beschikking van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 9 juli 1956; subsidiair wordt nietigverklaring gevorderd van een stilzwijgende weigering, afgeleid uit het ontbreken van enige reactie van *verweerster* op de brieven van verzoeker van 5 augustus en 25 september 1956, en meer subsidiair nietigverklaring van een stilzwijgende beslissing om niet terug te komen op de eerdere beslissingen, afgeleid uit het ontbreken van een reactie op de brief van 5 mei 1959.

a. In de eerste plaats stelt *verweerster*, dat verzoeker in beroep had kunnen komen tegen de beslissing van 9 juli 1956. Hij heeft nagelaten dit te doen binnen de termijn, bepaald in artikel 2 van het Reglement van het Hof van 2 februari 1957.

Zij voert aan, dat het buiten werking treden van het Reglement van 21 februari 1957 niet met terugwerkende kracht een recht van beroep kan doen herleven, dat onder dit Reglement reeds was vervallen.

Verzoeker beroept zich er op, dat in het Reglement voor de procesvoering van 3 maart 1959 geen termijn is gesteld voor de beroepen van de ambtenaren van de Gemeenschappen. Bij artikel 110 van dit Reglement is het vroegere Reglement van 21 februari 1957 afgeschaft vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van het nieuwe reglement. Het beroep is ingesteld op 15 juli 1959, dehalve onder de figuur van het nieuwe procedurereglement. Het Reglement van 21 februari 1957 was toen reeds afgeschaft en kan derhalve in casu geen toepassing meer vinden.

b. Ten aanzien van de weigering tot herindeling, welke verzoeker heeft afgeleid uit het niet beantwoorden van de brief van 5 mei 1959, bestrijdt *verweerster* in de tweede plaats, dat daardoor een nieuwe beroepstermijn tegen de besluiten van 1956 zou beginnen te lopen. De brief van 5 mei 1959 heeft de betekenis van een administratief beroep, hetwelk geen nieuwe termijnen doet aanvangen voor een beroep op de rechter, zulks te meer nu de desbetreffende brief niet anders doet dan de bezwaren, welke in 1956 reeds waren opgeworpen, herhalen.

Verzoeker voert aan, dat de brief van 5 mei 1959 niet zozeer strekt tot een herhaling van de grieven tegen de beschikkingen van 1956 als wel tot het opnieuw in bespreking brengen van de indeling, die in 1959 even onrechtvaardig is als in 1956.

2. ONBEVOEGDHEID VAN HET HOF

Verweerster voert aan, dat de conclusies sub 3 en 4 van het verzoekschrift strekken tot beslissingen, welker onderzoek de com-

petentie van het Hof van Justitie te buiten gaat. Daar het Hof zich niet in de plaats van de administratie mag stellen, kan het niet oordelen over de indeling van verzoeker en kan het evenmin een deskundig onderzoek bevelen over de juiste indeling van bepaalde functies in de overzichtstabel van functies en rangen. Dit bezwaar blijft gelden, ook indien de stelling van verzoeker wordt aanvaard, dat het beroep van ambtenaren, zoals voorzien in artikel 58 van het Personeelsstatuut, niet is een beroep tot nietigverklaring, maar een beroep in volle omvang.

Terwijl *verzoeker* uit zijn opvatting, dat het beroep in ambtenarenzaken een beroep in volle omvang is, afleidt, dat het Hof voor een vernietigde beschikking een andere in de plaats mag stellen en „partijen aanwijzingen mag geven”, meent *verweerster*, dat ook in ambtenarenzaken het Hof niet bevoegd is tot het nemen van beslissingen welke het zelf juist acht, maar zich heeft te beperken tot een beoordeling van de aangevallen beschikkingen en zich heeft te onthouden van inmenging in de uitoefening van bevoegdheden van de administratie.

3. ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

Ten slotte werpt *verweerster* nog op, dat verzoeker niet ontvankelijk is in zijn beroep, daar hij zich in wezen beroept op de met name vóór zijn aanstelling als vast ambtenaar gesloten arbeidsovereenkomst, om op grond daarvan te betogen, dat hij volgens de aangevallen beschikking van 9 juli 1956 te laag is ingedeeld; zulks evenwel ten onrechte, daar hij indertijd uitdrukkelijk van zijn positie op grond van die overeenkomst afstand heeft gedaan, toen hij zijn aanstelling als vast ambtenaar aanvaardde. Een en ander blijkt uit de tekst van artikel 60 van het Personeelsstatuut.

„De aanstellingen in vaste dienst of met een proeftijd, welke op grond van deze overgangsbepalingen geschieden, zijn van kracht met ingang van de datum, welke in het aanstellingsbesluit is vermeld. De diensttijd van de ambtenaren vanaf het tijdstip hunner indiensttreding bij de Gemeenschap blijft voor hen behouden.

„Zij, die als ambtenaar worden aangesteld en op wie deze overgangsbepalingen van het Statuut van toepassing zijn, dienen af te zien van de

rechten, welke zij ontlene aan de bepalingen van hun arbeidsovereenkomst en aan het Voorlopig Personeels-reglement van de Instelling, ten bewijze waarvan zij een schriftelijke verklaring dienen af te leggen.

„Uit het bovenvermelde mag echter geen enkel nadeel voor de ambtenaren voortvloeien ten aanzien van de vergoeding van reeds gedane of lopende uitgaven.”

Ten onrechte stelt verzoeker, dat hij blijkens zijn brieven van 2 augustus en 25 september en ook blijkens de doorhaling in de verklaring van 5 oktober 1956 nimmer bedoeld heeft afstand te doen van zijn prae-statutaire positie; doch de bedoelingen van verzoeker zijn van weinig belang, daar het hier gaat om de juiste interpretatie van een duidelijke bepaling van objectief recht.

Verzoeker meent zijnerzijds, dat het hier de vraag betreft, of de functie, welke hij als vast ambtenaar waarneemt, wel op de juiste wijze en overeenkomstig de overzichtstabel van de functies en rangen is ingedeeld.

Hiertegen voert *verweerster* nog aan, dat verzoeker zich aldus blijft beroepen op de benaming „boekhouder-deskundige” („comptable-analyste”), welke slechts in de allereerste in 1954 met hem gevoerde correspondentie voorkwam.

B. Ten principale

Verzoeker verwijst naar de aanduiding van zijn functie als die van boekhouder-deskundige in de overeenkomst van 1954 en doet verder gelden dat zijn functies sedert zijn aanstelling steeds dezelfde zijn gebleven.

Het is juist, dat de functies van een boekhouder-deskundige nergens als zodanig zijn genoemd. De overzichtstabel van functies en rangen onderscheidt tussen

- a) leidende boekhouder, ingedeeld in rang 6
- b) boekhouder, in de rangen 7 en 8 en
- c) adjunct-boekhouder, in de rangen 9 en 10.

Verzoeker is nimmer adjunct-boekhouder geweest, maar moet worden beschouwd als een boekhouder met een speciale functie, zodat dit specialisme een aanwijzing vormt voor indeling in rang 7, eerder nog dan in rang 8.

Verweerster antwoordt, dat deze redenering van verzoeker neerkomt op het invoeren van een prae-statutaire positie en dat weliswaar de aanstelling op arbeidsovereenkomst een aanspraak kan inhouden op benoeming tot vast ambtenaar, doch dat moet worden onderscheiden tussen de aanstelling als vast ambtenaar en de indeling in een bepaalde schaal en dat er van enig recht op een bepaalde indeling dan ook moeilijk sprake kan zijn. Integendeel, na zijn benoeming in vaste dienst kon verzoeker aan zijn vroegere positie geen andere aanspraken ontleen dan die, welke die benoeming met zich meebrengt. Eenmaal in vaste dienst benoemd kan hij zich tegenover verweerster niet beroepen op aanspraken welke de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit tot indeling van zijn functie zouden kunnen bekorten. Onder uitoefening van deze bevoegdheden is verzoeker door de Hoge Autoriteit in rang 9 ingedeeld.

Verzoeker doet nog opmerken, dat de overzichtstabel van functies en rangen ten doel heeft om aan de Hoge Autoriteit een handleiding te geven bij de organisatie van haar diensten en ook de rechten van de verschillende ambtenaren te waarborgen. In casu gaat het er om, of deze handleiding ten aanzien van verzoeker wel geheel is gevolgd.

Verweerster antwoordt, dat de functie van boekhouder-deskundige niet in de overzichtstabel is opgenomen en dat uit deze omstandigheid, indien de redenering van verzoeker wordt gevolgd, eigenlijk zou moeten worden afgeleid, dat deze functie is opgeheven. Een ander criterium is te vinden in de bezoldiging. Deze is voor verzoeker na zijn vaste aanstelling dezelfde gebleven als daarvoor.

IV. PROCEDURE

Overwegende dat de procedure regelmatig is verlopen.

V. TEN AANZIEN VAN HET RECHT

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat ten processe vaststaat en door partijen niet wordt bestreden, dat het beroep, voorzover het zich richt tegen de beschikking van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 9 juli 1956 en tegen de stilzwijgende weigering, welke voortvloeit uit de omstandigheid dat de brieven van 5 augustus en 25 september 1956 aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit onbeantwoord zijn gebleven, niet is ingesteld binnen de termijn voorzien in artikel 2 van het Reglement van het Hof van 21 februari 1957 voor de procesvoering betreffende de geschillen bedoeld in artikel 58 van het Personeelsstatuut van de E.G.K.S.;

dat verzoeker aanvoert, dat bedoeld reglement is afgeschaft en vervangen door het Reglement voor de procesvoering van 3 maart 1959, waarin geen termijn is voorgeschreven voor ambtenarenzaken en dat hij er op wijst dat het onderhavige beroep is ingesteld op 15 juli 1959, derhalve onder de werking van het nieuwe Reglement;

dat evenwel geen onderzoek behoeft te worden ingesteld naar de gevolgen van het ontbreken van een voorgeschreven beroepstermijn — van welk onderzoek het Hof zich in casu zal onthouden — daar deze leemte niet een recht van beroep kan doen herleven, waarvoor volgens het vroegere Reglement de termijn reeds lang voor de inwerkingtreding van het nieuwe Reglement was verstreken;

dat integendeel de inwerkingtreding van het nieuwe Reglement zowel de van voor die datum stammende beroepsrechten als de verjaringen volgens het oude Reglement, onaangetast heeft gelaten;

dat verzoeker bij pleidooi nog heeft aangevoerd dat, doordat de bestreden beschikkingen van voor de inwerkingtreding van het Reglement van 21 februari 1957 dateren, hij een onbeperkt recht van beroep heeft verkregen;

dat deze stelling moet worden verworpen, daar een van de voornaamste doeleinden van het Reglement van 1957 daarin bestond, de ernstige leemte in het Personeelsstatuut aan te vullen door een vaste termijn voor de beroepen van de ambtenaren voor te schrijven;

Overwegende dat verzoeker in de tweede plaats aanvoert, dat zijn beroep eveneens is gericht tegen de stilzwijgende weigering, welke daaruit voortvloeit dat de brief van 5 mei 1959 onbeantwoord is gebleven;

dat deze brief echter alleen een herhaling bevat van de grieven, die verzoeker reeds in het jaar 1956 naar voren had gebracht en zich richt tegen de omstandigheid, dat de gevolgen van de op dat tijdstip gegeven beschikking zich nog in 1959 doen gevoelen;

dat bijgevolg het beroep tegen deze stilzwijgende weigering in feite slechts een poging is, opnieuw een recht van beroep te scheppen tegen een beschikking die verzoeker niet meer kan aantasten;

dat om bovengenoemde redenen het beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard als zijnde tardief ingesteld;

KOSTEN

Overwegende dat verzoeker in het ongelijk is gesteld en derhalve in de kosten moet worden veroordeeld;

dat artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering bepaalt, dat in de gedingen, bedoeld in artikel 95, de door de Instellingen gemaakte kosten te haren laste blijven, zodat de veroordeling van verzoeker in de kosten niet de door verweerster veroorzaakte kosten omvat;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Protocol van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal van 21 februari 1957 voor de procesvoering betreffende de geschillen bedoeld in artikel 58 van het Personeelsstatuut van de Gemeenschap;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE, TWEEDE KAMER

Recht doende,
Verwerpt het beroep,
Veroordeelt verzoeker in de proceskosten, met dien verstande dat de door verweerster veroorzaakte kosten te haren laste blijven;
Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vier april negentienhonderd zestig.

R. ROSSI

A. M. DONNER

Ch. L. HAMMES

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vier april negentienhonderd zestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

De President van de Tweede Kamer,
R. ROSSI